

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Dømmer selv! Til Selvprøvelse Samtiden anbefalet

Citation: Kierkegaard, Søren: "Dømmer selv! Til Selvprøvelse Samtiden anbefalet", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 16*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ds-txt-shoot-id0d742876-6897-407c-adcd-884299a62202.pdf> (tilgået 28. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 16

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Til »Dømmer Selv.«

Forord.

Vel veed jeg, og jeg veed kun altfor vel, hvor sandt det er, at Verden vil bedrages. Forsaavidt kunde jeg maaskee have Betænkeligheder ved at offentliggjøre en saadan Meddelelse som nærværende.

Hvorfor har jeg dem da ikke? Fordi jeg slet Intet har med Verden at gjøre. Jeg henvender mig til den Enkelte, hver Enkelt, eller til Enhver som Enkelt; give Gud, Alle vilde læse, men Enhver som Enkelt.

Naar da hver Enkelt gjør som jeg har gjort da jeg skrev, lukker sin Dør, læser for sig selv, fuld forvisset om, hvad Sandhed er, at jeg ikke i fjerneste Maade har tænkt paa at ville træde ham for nær eller tale til Andre om ham, da jeg kun har tænkt paa mig selv; naar han læser saaledes som Enkelt, saa det ikke i fjerneste Maade falder ham ind at tænke paa Andre end paa sig selv: da behøver jeg sandeligen ikke at frygte, at han skulde blive vred paa mig for denne Meddelelse.

Thi hvad er det at være og at ville være den Enkelte? Det er at have og at ville have Samvittighed. Men hvorledes skulde et samvittighedsfuldt Menneske blive vred, at man meddeler ham noget Sandt! Snarere maatte han vel blive vred over det Modsatte. Siig det selv: er det fornærmende, om man behandler et Menneske ikke blot som et Fornuft-Væsen, men som et samvittighedsfuldt Menneske, hvem man siger Sagens sande Sammenhæng; jeg troede det var fornærmende, i indbildsk Klogskab at behandle Menneskene som Børn, der ikke kunne taale at faae det Sande at vide, eller som Daarer, hvem man kan bilde Alt ind, naar man blot smigrer dem, jeg troede at det at skjule Sandheden, at bedrage at det var at fornærme Den, hvem man behandler saaledes, at den Bedragne just da er, i Sandhed, dybest fornærmet, naar han befinder sig vel i Bedraget.

Min kjere Læser, læs om muligt høit. Gjør Du det lad mig takke Dig; gjør Du det ikke blot selv, men bevæger Andre dertil, lad mig takke dem hver især, og Dig atter og atter.